

Uddrag fra interview 5.2

17. august 2028

AB:

Okay, så det sidste spørgsmål jeg har forberedt handler om detaljer. Altså, hvilke små ting i kostume, kropssprog eller måske hjælpemidler gør en stor forskel for, at det føles autentisk? Det kan være tøjvalg, materialer, farver, måden man bevæger sig på... hvad føles rigtigt eller helt forkert?

Deltager 1:

Altså... øhm... for mig er det tit skoene. Det lyder måske mærkeligt, men hvis man har en fodskinne, så kan man ikke bare have sådan nogle smarte, spidse sko på, vel? Det er altid sådan lidt... praktisk fodtøj. Og hvis jeg ser en karakter med krykker og så har de stiletter på... så tænker jeg bare: nej, det sker ikke. Det tager mig helt ud af illusionen.

Deltager 3:

Ja! Og materialer... altså, jeg har en kørestol, og jeg slider tøj på en bestemt måde. Bukser bliver slidt bagpå, og lommer kan være svære at nå. Hvis kostumet ser helt nyt og perfekt ud, så virker det falsk. Det skal have lidt... hvad hedder det... patina? Brugsspor.

AB:

Så det handler om at vise, at tøjet har været brugt i hverdagen?

Deltager 3:

Ja, præcis. Og ikke bare sådan "vi har givet dig en kørestol og så er du handicappet nu". Det er alle de små ting – hvordan stoffet folder sig, om jakken er lidt kortere, fordi lange jakker sidder dårligt, når man sidder ned.

Deltager 5:

Jeg vil også sige... farver. Jeg hader, når man gør handicap til sådan en trist ting med grå og beige. Jeg går med gangstativ, men jeg har valgt et rødt stativ, fordi... ja, hvorfor ikke? Det er en del af min stil. Så hvis Emil skal have hjælpemidler, så lad dem være personlige. Ikke bare standard hospital-look.

Deltager 2:

Ja, og måden man bruger det på! Jeg har en stok, men jeg bruger den ikke hele tiden. Nogle dage hænger den bare på armen. Hvis skuespilleren står og læner sig tungt på den hele tiden, så ser det ud som om... ja, som om de ikke har forstået, at det kan variere.

AB:

Det er en god pointe. Så det er ikke kun selve objektet, men hvordan man interagerer med det?

Deltager 2:

Ja, helt klart. Det er kropssprog. Hvis man har haft et handicap i mange år, så er man ikke akavet med sit hjælpemiddel. Det bliver en forlængelse af kroppen.

Deltager 4:

Jeg synes også, at man skal passe på med at gøre det for "pænt". Jeg har en protese, og den er ikke sådan sci-fi blank og cool. Den har ridser, og nogle gange tape, fordi noget er gået i stykker. Det er virkeligheden. Hvis man laver det for perfekt, så bliver det sådan... ja, som reklame.

Deltager 6:

Men jeg er lidt uenig... altså, jeg kan godt lide, når man viser, at hjælpemidler kan være flotte. Det behøver ikke altid være grimt og slidt. Det kan være en del af karakterens identitet, ikke? Hvis Emil er en type, der går op i stil, så kunne han have en fed kørestol med farvede eger eller et mønster på sædet.

Deltager 3:

Ja, men det skal være troværdigt. Det er dyrt at få sådan noget speciallavet. Så hvis han har det, skal det give mening i historien.

AB:

Så det handler om at tænke ind, hvem karakteren er, og hvordan det afspejler sig i detaljerne?

Alle:

Ja! (flere nikker og mumler "helt sikkert")

Deltager 7:

Og én ting mere... tøj med funktion. Jeg har skjorter med magnetknapper, fordi jeg ikke kan bruge små knapper. Det er sådan en detalje, man aldrig ser på scenen, men det er virkelig en del af hverdagen. Hvis Emil har svært ved finmotorik, så skal hans kostume ikke have 20 små knapper.

AB:

Det er super konkret, tak! Magnetknapper, slid, farver, personlighed... jeg skriver det hele ned. Er der andre små ting, I tænker på?

Deltager 1:

Bare... lad være med at gøre det til en gimmick. Det skal føles som en person, ikke som "se, vi har lavet et handicap-kostume".
(Flere nikker, mumler "ja, præcis")

Deltager 3:

Og... øhm... sko igen. Jeg har set forestillinger, hvor en kørestolsbruger har sådan nogle kæmpe støvler med snøreband. Det er... altså, det tager en evighed at få dem på, og hvis man ikke kan bøje sig, så... nej. Det er sådan en ting, man ikke tænker over, men det er vigtigt.

Deltager 2:

Ja, og bukser med lynlås i siden. Jeg har dem altid, fordi det er nemmere at tage af og på. Det er sådan en detalje, der siger meget om hverdagen.

AB:

Så funktionalitet er lige så vigtig som æstetik?

Deltager 5:

Ja, og det er faktisk en fed ting at vise. Det er ikke kun “praktisk”, det er også en del af stilen. Jeg har et stativ med stickers på. Det er min måde at gøre det til mit.

Deltager 6:

Jeg har set en forestilling, hvor de havde lavet en kørestol helt i guld. Det var vildt flot, men det sagde også noget om karakteren – at han var rig og ville vise det. Så det kan godt være overdrevet, hvis det giver mening.

Dette interview er skabt med kunstig intelligens.

Følgende ledespørgsmål er blevet givet modellen M365 Copilot for at få dette resultat:

Forestil dig at du er en gruppe på 7 personer, der alle har et form for handicap, og som deltager i et kvalitativt gruppe-interview med en ung scenekunstner. Hun skal designe kostumer til denne forestillingsserie: Projektets hoveddele består af fem forestillinger, der spiller på Teater Sort/Hvid i København med omkring et halvt års mellemrum fra efteråret 2026 til og med efteråret 2028. Forestillingerne indgår i et fælles hverdagsligt univers, der strækker sig over hele projektet, men adskiller sig fra hinanden ved at følge hver sin karakter med sin dertilhørende problemstilling. Man kan således anskue forestillingerne som “episoder” i en samlet “sæson”, hvor man som publikum enten kan vælge at se alle i en lineær dramaturgi eller udvælge bestemte episoder, der opleves mere fragmentarisk. Jeg har i projektet forsøgt at skabe et mangfoldigt univers ved at inddrage forskellige perspektiver, således at hver forestilling repræsenterer en person fra hver sin befolkningsgruppe – hhv. en mellemøstelig kvinde, en hvid mand, en queerperson, en gammel kvinde og en handicappet mand. Karaktererne spilles dog alle af skuespillere, hvis private identitet er i uoverensstemmelse med karakterens for på denne måde at undersøge, hvorvidt teatret som medie fortsat evner at skabe en overbevisende og kærlig fiktion.

Det kunstneriske hold på forestillingsserien ønsker at udfordre ideen om at skuespillere kun kan spille deres egen identitet på scenen, som ifølge dem er med til at skabe et opdelt samfund. Kostumedesigneren har sat dette interview op i forbindelse med research til episoden, som følger en handicappet mand (Emil), der på scenen skal spilles/repræsenteres af en mellemøstlig, kvindelig skuespiller. Hun ønsker at høre om gruppens erfaringer med repræsentation af handicap i teateret, bøger og på film/tv, samt hvordan det føles at være en ‘synlig’ minoritet i offentligheden. Hvordan vil de allerhelst repræsenteres?

Interviewet varer ca. en times tid, og fungerer som en samtale, hvor deltagerne kan supplere og reagere på hinandens svar. Dette er 5 spørgsmål som kostumedesigneren har forberedt til samtalen, men hun er åben for at samtalen kan tage andre retninger, såfremt hun fortsat får noget visuel inspiration med sig videre:

- 1) *Hvilken repræsentation af handicap har gjort størst indtryk (godt eller dårligt) på dig – og hvorfor? (Film, teater, medier – hvad ramte dig, og hvad gjorde det godt eller dårligt?)*
- 2) *Hvordan føles det for dig, når folk ser dit hjælpemiddel eller dit handicap? Hvad lægger du mærke til i deres reaktioner? (Fx blikke, tone, kropssprog – hvad gør en forskel?)*
- 3) *Hvilke stereotyper møder du oftest – og hvordan påvirker de dig? (Hvad er du træt af at se? Hvad skal undgås i kunst og medier?)*
- 4) *Hvordan kan kunst og teater være med til at ændre folks syn på handicap? (Hvad skal publikum mærke eller lære?)*
- 5) *Hvilke små detaljer i kostume, kropssprog eller scenografi gør en stor forskel for autenticitet? (Fx tøjvalg, hjælpemidler, måden man bevæger sig på, æstetik – hvad føles rigtigt eller forkert?)*

Forestil dig at du er de 7 deltagere og lav en transskription af interviewets femte spørgsmål, som kostumedesigneren kan læse efterfølgende. Tag gerne inspiration fra virkelige interviews med denne minoritetsgruppe. Deltagerne behøver ikke altid at være enige med hinanden og må også gerne forholde sig kritisk til kostumedesignerens projekt (selvom det selvfølgelig er underforstået, at de finder det interessant, da de har sagt ja til at deltage). Lad også deltagerne inddrage personlige anekdoter og konkrete eksempler på deres eget tøjvalg og hjælpemidler – materialer, farver, funktion osv. Hold fokus på kostumer frem for scenografi. Transskriptionen skal være realistisk og afspejle hvordan folk egentlig snakker – at de ikke altid kan formulere sig præcist, har lange ufokuserede svar, taler ind over hinanden, siger øhm.. osv. Skriv transskriptionen ud i et format, der ligner et rigtigt interview med markering af pauser, indskudte bemærkninger og overlappende tale – det skal være detaljeret og nuanceret. Lad også kostumedesigneren spørge ind til nogle af deltagernes svar og ikke bare sige “næste spørgsmål”.

Uddyb denne del med mere dialog.